

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 15

Người ta nói, tình yêu có thể biến mọi phàm phu tục tử thành nhà thơ.

Thật đấy!

Tình yêu của tôi dành cho Thẩm Giai Nghi khiến thành tích học tập của tôi luôn duy trì trong Top 30 toàn trường, cũng khiến một kẻ hoàn toàn không hiểu nhạc lý như tôi bắt đầu sáng tác bài hát.

Hết bài này đến bài khác.

Mỗi buổi sáng đạp xe đến trường, đạp xe về nhà, đạp xe đến lớp học thêm, chỉ cần đón ngọn gió thổi qua, là tôi có thể ngâm nga hát một cách rất tự nhiên, lấy ra mấy câu “bày tỏ tình yêu trong sáng với Thẩm Giai Nghi”, sau đó không ngừng gọt giũa, cuối cùng phổ thành bài hát.

Hứa Bác Thuần cực kỳ ngạc nhiên trước tài năng đặc dị của tôi.

Hai đứa tôi vốn là những thằng đàn cực kỳ sợ giờ Âm nhạc, phải dùng ngón tay đếm đi đếm lại tính toán mới biết mấy chấm chấm đen trên khuông nhạc ấy là nốt gì; lúc thi thối sáo, tôi còn phải dùng bút viết các nốt “Đồ Rê Mi” lên thân cây sáo bằng ngà voi màu trắng, vừa cẩn thận dè dặt lại vừa mặt trơ trán bóng lần lần dò dò, cho đến khi cô giáo dạy nhạc đánh mặt lại đuổi tôi xuống khỏi bục biểu diễn.

Một thằng dốt nhạc lý như tôi, không ngờ lại bắt đầu sáng tác bài hát.

Học thêm xong, tôi và Hứa Bác Thuần theo lệ cũ lượn qua nhà Lý Tiểu Hoa rồi mới quay lại đường về nhà mình.

Dọc đường, tôi ngâm nga bài hát đầu tiên mình sáng tác cho Thẩm Giai Nghi “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”, nhờ Hứa Bác Thuần đánh giá. Tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, hát bài này cho cô nghe trước mặt tất cả mọi người, khiến cô cảm động đến mức thấy áy náy nếu không ở bên tôi.

“Phét lác vừa thôi, mày sáng tác bài này hả?” Hứa Bác Thuần không tin, ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đúng mà, tao cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, lời bài hát cứ tuôn ra như cháo chảy ấy.” Tôi dang rộng hai tay, dễ dàng giữ xe đạp thăng bằng.

“Lời bài hát thì quan trọng gì? Vấn đề là làm sao mày phổ nhạc được kia? Mày có biết đọc khuông nhạc đâu?” Hứa Bác Thuần trố mắt.

“Đúng thế, nên tao mới phải cố nhớ nằm lòng, hể có giai điệu nào mới xuất hiện là tao lại phải ư ử đến khi không quên được nữa mới thôi, cứ thế dần dần thành một bài hát.” Tôi đặc ý bổ sung thêm, “Không chỉ bài này, tao còn đang cùng lúc sáng tác ba bốn bài nữa, đến lúc ngỡ ngàng biết rằng tao thích cô ấy, thể nào cô ấy cũng cảm động trước cố gắng lặn lội đợi chờ, đồng thời ra sức học hành chỉ để tiếp cận cô ấy của tao cho mà xem.”

“... Kha Cảnh Đằng, mày đúng là cái loại không yêu đương thì chẳng làm được chuyện gì ra hồn, yêu đương vào thì làm loạn hết cả lên rồi cũng xong.” Hứa Bác Thuần cảm xúc dâng trào, lắc lắc đầu.

“Chính xác trăm phần trăm.” Tôi cười ha hả.

Đúng thế, tuổi trẻ trưởng thành nhờ tình yêu vun đắp thế này, cũng chẳng có gì không tốt cả.

Trần trề sức sống, lại còn, tiên sư nó, kèm theo một cái bảng điểm rõ đẹp.

“Đưa nào làm tình địch của mày cũng đáng thương thật.” Hứa Bác Thuần nói, nó ngĩng ngời giây lát, rồi tiếp: “Nhưng nếu mày đã làm nhiều việc như thế mà vẫn thất bại, khi khi, mày mới chính là thằng thê thảm nhất mà tao từng biết.”

Tôi trầm mặc hồi lâu, không đáp trả nó ngay lập tức.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, sắp về đến cửa nhà, tôi mới trầm ngâm mở miệng.

“Thẩm Giai Nghi xứng đáng.”

Một bạn đọc trên mạng tên là CYM đã viết trên trang cá nhân của tôi thế này: “Chờ đợi cũng là một phần của hành động.”

Đúng vậy, chính là như thế.

Quá trình dài đằng đẳng chờ đợi Thẩm Giai Nghi không muốn yêu đương chỉ muốn chuyên tâm học hành, có thể nói là phần đặc sắc nhất trong toàn bộ cuộc chiến tình yêu của tôi. Nếu không thể tìm được niềm vui trong đó thì thật phí phạm quá. Mong chờ quá độ, mới thật sự đánh mất mọi niềm vui đáng có mà chưa có được.

Về thái độ đối với tình yêu, tư tưởng của tôi đã quá già dặn.

Nhưng đối với đủ mọi hành vi nảy sinh vì tình yêu, tôi lại cật lực trẻ con hết mức có thể.

Hồi trước xem phim lãng mạn, hay phim truyền hình dạng tình yêu trong sáng của Nhật, tôi luôn cảm thấy một cảnh quay nồng nàn tình cảm sở dĩ có thể nồng nàn tình cảm đến thế, không chỉ dựa vào những câu thoại lãng mạn được, mà còn phải có bầu không khí thích hợp tôn nó lên nữa. Mà “bầu không khí” ấy, chính là cái gọi là “nhạc nền”, cái không hề tồn tại trong đời sống thực.

“Vì vậy, tao cần nhờ chúng mày giúp sức.” Tôi nhìn bọn con trai đang đứng vây xung quanh mình, nói.

Khi hoàn thành bài hát thứ hai “Cafein cô đơn”, tôi bắt đầu dạy bọn con trai trong lớp bài đầu tiên do tôi viết “Anh vẫn ngày ngày nhớ đến em”. Bọn này vừa lười vừa ngu, phải tốn hai ba năm dạy chúng nó hát một bài, cho chúng nó thuộc lòng như cháo, vậy mới đảm bảo để tôi tỏ tình được.

Tôi gạt chúng nó, bảo rằng tôi vẫn ôm ấp niềm hy vọng với Lý Tiểu Hoa, mong rằng khi có cơ hội, chúng nó có thể cùng tôi đứng trước cổng trường nữ trung Chương Hóa, lớn tiếng hát vang bài này, tạo ra một bản nhạc nền siêu lợi hại cho màn tỏ tình của tôi. Điều kiện để chúng đồng ý giúp tôi rất đơn giản, chính là một ngày nào đó nếu chúng dùng bài hát này tỏ tình với con gái, có thể thoải mái nói đây là tự chúng nó viết “tặng” cô nàng kia.

Nhưng trên thực tế, mục tiêu của tôi đương nhiên chính là Thẩm Giai Nghi.

Khi không thể dùng tư thế “yêu đương” đối diện với Thẩm Giai Nghi, tôi lựa chọn đặt mình vào vị trí “người bạn tốt” của cô. Để đứng vững được trên vị trí này, phối hợp với cô nàng có thể nói từ chuyện bé bằng hạt vừng trở đi như Thẩm Giai Nghi, tôi phải luôn duy trì trạng thái tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng phải có chuyện để nói với cô.

Nhưng... tôi đâu có lợi hại như vậy!

Tan học xong, trong lúc nghỉ giải lao giữa giờ ở lớp học thêm Vật lý, tôi ngồi trên bậc cấp trước tòa nhà, thảo luận phương án tác chiến của mình với Hứa Bác Thuần, thẳng thắn duy nhất không theo đuổi Thẩm Giai Nghi.

“Tính sao bây giờ? Tao thường nói chuyện điện thoại với Thẩm Giai Nghi chưa được mười phút là đã tự động gác máy, vì tao không muốn làm cô ấy nghĩ mình nhạt nhẽo, đành không nói nữa cho xong.” Tôi hỏi Hứa Bác Thuần.

“Bọn con gái đều thích nói về phim truyền hình Nhật, chuyện trang điểm, chuyện... ai thích ai. Hình như bọn nó đều vậy cả đấy.” Hứa Bác Thuần hờ hững đáp.

Hôm nay nó hơi không được thoải mái lắm, vì quai cặp sách của nó bị tôi và Liêu Anh Hoằng lấy bút xóa viết bậy lên mấy chữ “học sinh chăm ngoan học giỏi” trông đến là ngu. Mặc dù Hứa Bác Thuần đã lập tức trả thù, cũng lấy bút xóa đáp trả lên quai cặp tôi một dòng “Nam mô A Di Đà Phật”, nhưng vẫn không thể làm tiêu tan mối hận trong lòng nó... vì tôi bị viết xong lại còn thích chí cười lên hô hố.

“Nhưng Thẩm Giai Nghi không nói mấy chuyện này đâu! Lần trước cô ấy còn hỏi tao về quyển Tịnh tự ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm mà cô ấy tặng tao nữa cơ, hỏi tao đọc xong có cảm tưởng gì không chứ! Tiên sư cha, tao chẳng có ý kiến gì với pháp sư Chứng Nghiêm cả, nhưng đọc cứ nhức hết cả đầu, bảo tao giả bộ rất hứng thú, tao chịu không làm được.” Tôi khịt khịt mũi.

Ngồi với Thẩm Giai Nghi bao giờ cũng có chuyện để nói, hơn nữa còn hết sức tự nhiên. Nhưng con trai nói chuyện điện thoại với con gái, lại là một nghệ thuật giao tiếp bậc đại tinh thâm vô cùng. Tôi mới mười sáu tuổi rưỡi, hoàn toàn không thể thấu đáo được.

Có những người đàn ông cả đời không thể nói chuyện điện thoại quá mười phút với phụ nữ, điều này cũng chẳng có gì lạ.

“Thế à... người khác thì tao không biết, nhưng tao nghe chị tao nói chuyện điện thoại với bạn chị ấy, hầu như toàn tán hươu tán vượn, huyền tha huyền thuyên.” Hứa Bác Thuần nhớ lại.

“Tán hươu tán vượn à? Nghe có vẻ rất sợ.” Tôi lấy giấy vệ sinh cẩn thận bọc cục rỉ mũi hơn nhót lại.

“Càng tán nhảm thì càng không hết chuyện để nói, ngược lại, chuyện chính đáng thì nói một lúc là hết veo, nấu cháo điện thoại với bọn con gái, nhất thiết phải tán nhảm thật nhiều vào.” Hứa Bác Thuần nói bằng giọng hùng hồn.

“Bọn con gái thích nói chuyện nhảm với nghe chuyện nhảm thật à? Sao tao cứ có cảm giác Thẩm Giai Nghi không phải loại con gái ấy nhỉ!” Tôi len lén bỏ cục “cút mũi” vào túi quần để hờ của Hứa Bác Thuần.

“Cứ nói bừa đi, không thì chơi kiểu tụng kinh vậy, theo lý chỉ cần mày có đủ chuyện chính đáng, vẫn có thể buôn điện thoại rất lâu mà?” Hứa Bác Thuần bắt đầu cảm thấy bức bối.

Nó hoàn toàn không hay biết, lát nữa khi cho tay vào túi quần, sẽ chạm phải cục cút mũi mềm mềm hơn nhót mà tôi tặng nó, hể bất cẩn là bung bét dính nhót

ngay!

“Tụng kinh?” Tôi khiêm nhường xin nó chỉ giáo.

“Thì mày lấy một tờ giấy trắng liệt kê hết những chuyện chính đáng ra, lúc nào nói chuyện điện thoại thì cứ nhìn vào đấy mà tán, hết chuyện này lại ngoắc sang chuyện khác... này, đi mua cái gì uống không?” Hứa Bác Thuần nhìn đồng hồ, đứng dậy, thời gian nghỉ giữa giờ cũng sắp hết.

“Hay đấy! Thằng này nói thế mà chí lí ra phết.” Tôi cũng vỗ vỗ mông đứng lên.

Bọn tôi đi ra cửa hàng tiện lợi ở đầu ngõ, tự chọn thức uống, rồi ra quầy thanh toán. Hứa Bác Thuần thò tay vào túi quần móc tiền xu ra, gương mặt nó chột biến sắc.

“Vỡ rồi à?” Tôi bình tĩnh nhìn Hứa Bác Thuần.

“Đệch!” Nó đấm tôi một phát.

Sau đấy, tôi cầm theo một quyển sổ, lúc nào tiện lại nháp ra “các chủ đề có thể nói chuyện”, quả tình cũng khá có ích cho nội dung tám chuyện điện thoại của tôi với Thẩm Giai Nghi sau khi ở trường về nhà, chúng tôi nói càng lúc càng lâu, dần dần còn ăn ý đến mức có thể tiếp lời đối phương. Lúc nói điện thoại, tôi còn cầm bút tranh thủ ghi lại những linh cảm chột lóe lên trong đầu, khiến cuộc đối thoại càng lê thê kéo dài hơn nữa.

Mà thoáng cái đã lại đến kỳ hạn đánh cược của tôi và Thẩm Giai Nghi.

Tôi cực kỳ thích ngắm con gái buộc tóc đuôi ngựa, nếu có thể khiến Thẩm Giai Nghi vì tôi mà thay đổi kiểu đầu năm của cô, đó sẽ là một việc cực kỳ cực kỳ đẹp lòng sướng mắt.

Kết quả thi tháng thứ hai của học kỳ hai được công bố, Thẩm Giai Nghi đứng thứ mấy toàn trường, tôi đứng thứ mấy toàn trường, tất cả đều không quan trọng. Chủ yếu nhất vẫn là tổng điểm ba môn Văn Toán Anh cộng lại.

Mặc dù vừa mới thi cuối tháng xong, tôi và Thẩm Giai Nghi vẫn ở lại trường buổi tối học bài, học thuộc từ vựng tiếng Anh, hay dùng radio cầm tay luyện nghe qua chương trình Studio Classroom trên đài. Học sinh cấp III một khi đã muốn học, thì không bao giờ sợ thiếu sách.

Tối đó trời mưa như trút nước.

Không đợi được đến 8 giờ, khoảng 7 giờ tôi đã hết kiên nhẫn lờ quanh các phòng học ở tầng một, tìm kiếm bóng dáng chăm chỉ học hành của Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, thật ngại quá đi mất. Điểm ba môn cộng lại của tớ chắc là cao nhất khối Tự nhiên rồi đấy!” Tôi cười hô hô, bước vào phòng học chỉ có một mình Thẩm Giai Nghi đang ngồi.

“Ủa? Thật thế à? Nhưng cậu vẫn thua tớ rồi.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, cũng rất vui vẻ.

“Thua?” Tôi không hiểu.

“Hôm nay Liêu Anh Hoảng đến tìm tớ, tớ hỏi cậu ấy, cậu ấy cho tớ biết điểm của cậu rồi.” Thẩm Giai Nghi có vẻ rất hân hoan, ríu ra ríu rít nói tiếp: “Cậu đúng là chăm chỉ học hành hơn hồi cấp II nhiều, làm tớ phải nhìn bằng con mắt khác đấy, may mà...”

Thẩm Giai Nghi vừa nói, vừa ve vẩy tờ bảng điểm trên tay, rõ ràng đã đợi tôi đến tìm cô từ nãy rồi.

Tôi ngồi xuống, cầm tờ bảng điểm lên xem. Ba môn cộng lại, không ngờ tôi lại kém cô hai điểm... tôi đã dồn hết sức tập trung từ Vật lý và Hóa học sang ba môn Văn Toán Anh, vậy mà vẫn kém Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu là quái vật đấy à?” Tôi há hốc miệng, hoàn toàn không cảm thấy ấm ức gì.

Đủ thời gian làm hết bài, không điền sai đáp án nào, tôi đã đưa điểm số của mình lên giới hạn cao nhất có thể đạt được, như vậy mà vẫn còn thua, thì chỉ còn biết khâm phục khẩu phục thôi.

“Ha ha, đánh cược với cậu, đúng là không thể qua quýt tí tẹo tèo tèo nào.” Thẩm Giai Nghi cười rất vui vẻ.

Vui vẻ.

Đúng vậy, chỉ cần ấy vui vẻ, tớ cũng rất vui.

“Thi xong rồi, hôm nay cậu có về nhà sớm không?” Tôi đứng lên, vươn vai một cái như thể đang ngẫm ngợi điều gì.

“Cùng lắm thì về sớm một chút thôi.” Thẩm Giai Nghi nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ.

“Đợi tớ nhé.” Tôi vẫy tay, chạy ra khỏi phòng học.

Không buồn để ý đến vẻ mặt nghi hoặc của Thẩm Giai Nghi, tôi bất chấp cơn mưa to quất vào người đau rát, đạp xe lao ra khỏi trường, vượt qua cây cầu Trung Hoa rất chi là dốc mà tôi đã nhắc đi nhắc lại không biết chán kia, chạy vào khu trung tâm.

Dọc đường, nước mưa không ngừng chảy dọc theo tóc mai và lông mày, chui vào mắt, khiến tôi càng thêm vất vả trong việc tìm kiếm một tiệm cắt tóc rẻ tiền ven đường. Nhưng tâm trạng tôi cứ bay bổng ngút ngàn.

Xe đạp dừng trước một tiệm cắt tóc gia đình, thoạt trông có vẻ “cắt bừa cắt bậy” cũng rất chi hợp lý.”

“Bà chủ, húi cua cho cháu, càng ngắn càng tốt.” Tôi đẩy cửa.

Ướt sũng, mặt lử, đẹp trai vãi cả nước ra.

“Hả?” Bà chủ đang cồng đứa bé, tay còn bưng một bái mì to tướng.

“Xin bác đấy, phì phì phì, cắt nhanh nhanh cho cháu đi!” Tôi chỉ vào đầu mình, tinh thần cực kỳ phấn chấn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tôi lao thẳng xe đạp vào trường, dừng lại trước cửa phòng học Thẩm Giai Nghi đang ngồi.

Đang định bước vào, tôi chợt phát hiện ra bên cạnh Thẩm Giai Nghi đã có thêm người chị gái đang phải đối mặt với áp lực thi cử cuối cấp. Hai chị em hẳn là sắp về nhà nên mới ngồi cùng một phòng học, đợi mẹ lái xe đến đón.

Có thêm chị Thẩm Thiên Ngọc không quen thân lắm, tôi hơi ngại ngừng bước thẳng vào, lại cũng muốn ra về một chút, đành đứng ngoài, gõ nhẹ lên cửa sổ kính.

Hai chị em cùng lúc quay đầu lại, nhìn về phía tôi mình mẩy đang ướt sũng sũng.

Tôi chỉ vào quả đầu gần như trọc lóc của mình, nhướn mày nháy mắt cười cười.

“!” Thẩm Giai Nghi tròn mắt, há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Trời đất, đấy là Kha Cảnh Đằng phải không?” Thẩm Thiên Ngọc ngậy ra, rồi lập tức phá lên cười.

Tôi nhún vai, hân hoan thưởng thức nét mặt như không dám tin, nhưng rồi rốt cuộc cũng bật cười khúc khích của Thẩm Giai Nghi.

“Đã cam kết rồi mà, đàn ông đàn ang phải thế chứ!” Tôi đắc ý nói, cố ý không vuốt những giọt nước mưa đọng trên mặt.

Dáng vẻ lạnh lùng, tôi quay người bước đi, phóng xe đạp về nhà.

Người dầm trong mưa, nhưng lòng lại vì nụ cười khi nãy của Thẩm Giai Nghi mà

bừng ánh mặt trời.

“Tiên sư, mình đẹp trai lắm!” Tôi xoa xoa quả đầu cua, cười ngây ngô, chậm chậm đạp xe.

Trong trận mưa đó, trên đường đạp xe về nhà, tôi đã sáng tác bài hát thứ ba tặng Thẩm Giai Nghi: “Người bạn thân thiết.”

Trong lời bài hát có một đoạn thế này: “Người bạn thân thiết ơi, người bạn tốt đáng yêu của tôi, bạn có nhớ đến tôi, đã mười năm xa xôi, tôi đội mưa đi cắt đầu cua, tôi vẫn nhớ nét mặt bạn, dung nhan bạn, đôi mắt bạn.”

Sau này tôi mới biết, tổng điểm thi tháng lần ấy của Thẩm Giai Nghi cộng lại, khiến cô lần đầu tiên rơi khỏi Top 3 toàn trường.

Cô rất coi trọng cuộc đánh cược giữa chúng tôi, khi tôi dồn hết tinh thần đáng lẽ ra phải dành cho môn Hóa môn Lý để tập trung vào ba môn đánh cược, Thẩm Giai Nghi cũng thế. Còn hy sinh môn Lịch sử và Địa lý, chỉ để quyết phân thắng bại với tôi.

Vài hôm sau khi tôi cắt cua, mấy lần gặp Thẩm Giai Nghi trong trường, cô đều tỉnh bơ buộc tóc đuôi ngựa, điệu bộ rất tự nhiên.

Bọn tôi vẫn trao đổi sách tham khảo, giáo trình và đề mẫu của các môn học chung như trước.

“Lần sau, chúng ta lại cược sữa bò đi. Hai tuần.” Tôi đón lấy quyển sách.

“Được thôi, lại phải làm phiền cậu rồi.” Thẩm Giai Nghi cười khanh khách.

“Đừng hòng.” Tôi lẩm bẩm, khịt khịt mũi.

Tôi không hỏi tại sao thắng rồi cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa. Thẩm Giai Nghi cũng không nói.

Tôi chỉ biết mình rất vui, cực kỳ cực kỳ vui.

Đến giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy mình hồi trước đúng là thật đáng yêu.

Có một chút làm bộ làm tịch cố ý không mặc áo mưa, có một chút tự cho rằng mình lãng mạn hiến dâng cho tình yêu, nhưng thế thì sao chứ?

Nếu tình yêu không thể khiến người ta biến thành con người lúc bình thường sẽ không xuất hiện kia, vậy thì ma lực của tình yêu xem chừng cũng hơi nhỏ rồi... không phải là thứ tình yêu có đủ tư cách được gọi là tình yêu mà chúng ta vẫn ngày đêm chấp tay khẩn cầu.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn cứ là một gã đàn ông sẵn sàng điên cuồng vì yêu bất cứ lúc nào!